

РАЗБИЙ МЕ

ТАХЕРЕ МАФИ

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

*На родителите ми и на моя съпруг, защото, когато ти казах,
че искам да докосна луната, ти ме хвана за ръка,
прегърна ме силно и ме научи да летя.*

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Shatter Me*
Copyright © 2011 by Tahereh Mafi
All rights reserved

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Ваня Петкова
Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2015
ISBN 978-954-27-1376-0

ПЪРВА ГЛАВА

Заклучена съм от 264 дни.

Нямам друга компания освен малко тефтерче, счупена химикалка и цифрите в главата ми. 1 прозорец. 4 стени. 1,5 квадратни метра пространство. Десетки букви от азбука, която не съм произнасяла на глас от 264 дни на пълно уединение.

6336 часа, откакто за последно докоснах друго човешко същество.

– Скоро ще имаш съквартирантка – казват ми.

~~– Дано изгнеш на това място заради добро поведение – казват ми.~~

~~– Поредната откачалка, също като теб. Край на изолацията ти – казват ми.~~

Те са пасмината на Възобновителите. Институцията, която уж трябваше да избави умиращото ни общество. Същите онези хора, които ме изтръгнаха от дома ми и ме хвърлиха в лудница заради нещо извън контрола ми. Никого не го е грижа, че изобщо не подозирах на какво бях способна. Че не знаех какво правя.

Нямам представа къде се намирам.

Знам единствено, че ме взе човек с бял микробус и пътят дотук беше 6 часа и 37 минути. Знам, че бях закопчана с белезници за седалката. Знам, че после ме овързаха с каиши за стола. ~~Знам, че родителите ми дори не си направиха труда да се сбогуват с мен.~~ Знам, че не плаках, докато ме

отвеждаха от дома.

Знам, че небето се сгромолясва всеки ден.

Слънцето се гмурва в океана и опръсква света извън прозореца ми в кафяви и червени, и жълти, и оранжеви краски. Милион листа напускат сто различни клона, яхнали вятъра, и запърхват, носени от фалшивото обещание за полет. Но поветът улавя изсъхналите им криле само за да ги гласне към земята забравени и да ги превърне в килим за войниците, стоящи на пост отдолу.

Според учените вече нямало толкова дървета колкото преди. Разправят, че едно време светът ни тънел в зеленина. Облаците ни били бели. Слънцето ни винаги излъчвало от добрата светлина. Само че моите спомени за този свят са много бледи. Не си спомням кой знае колко от него. Вече познавам единствено живота, който ми натрапиха. А той е само отглас от миналото.

Притискам длан към стъклото на малкото прозорче и усещам как студът я грабва в така познатата ми прегръдка. И двамата сме сами, животът и на двама ни се обуславя от липсата на нещо.

Грабвам почти безполезната химикалка с нищожно количество мастило, което се научих да разпределям по дни, и впервам поглед в нея. Размислям. Отказвам се да влагам усилие в разни писания. Присъствието на съкилийничка може да се окаже промяна към добро. Разговорите с истинско човешко същество могат да ми донесат утеха. Заемам се да упражнявам гласа си, да оформям с устни познатите думи, превърнали се в непознати за устата ми. Упражнявам се цял ден.

Изненадана съм, че помня как се говори.

Смачквам малкото си тефтерче на топка и го пъхвам в стената. Надигам се до седнало положение върху покритите с изтънял плат пружини на матрака, върху който съм принудена да спя. И започвам да чакам. Поклащам се на-

пред-назад и чакам.

Чакам твърде дълго и се унасям в сън.

Отварям очи, а пред мен – две очи, две устни, две уши, две вежди.

Потискам писъка си и импулса си да побягна, вцепеняваш ужас парализира крайниците ми.

– Ти си м-м-м...

– А ти си момиче. – Той вирва едната си вежда. Отдръпва лице от моето. Устните му са разтегнати, но не се усмихва, и ми се иска да заплача, очите ми, отчаяни, потресени, се стрелват към вратата, която съм се мъчила да отворя безброй пъти. Заклучили са ме с момче. Момче.

Божичко.

Искат да ме убият.

Правят го нарочно.

Да ме измъчват, да ме изтезават, да ме държат будна нощем. Ръцете му са татуирани, ръкавите му стигат до лактите. На едната му вежда е имало пиърсинг, който сигурно са махнали. Тъмносини очи тъмнокестеняви коси остро изразена долна челюст здраво жилесто тяло. ~~Очарователен~~. Опасен. Страховит. Ужасяващ.

Той прихва в смях, а аз се свличам от леглото и се скатавам в ъгъла на стаята.

Той грабва тънката възглавница от леглото, което тикнаха в празната част на помещението същата сутрин и чиито мизерен матрак и протрито одеяло няма да стигнат и за горната част на тялото му. Поглежда към моето легло. Поглежда и към своето.

Съединява ги с една ръка. С крак избутва двете метални рамки към своята част на стаята. Опъва се върху двата матрака, набухва моята възглавница и я пъхва под главата си. Междувременно цялото ми тяло е започнало да трепери.

Прехапвам устна и се мъча да изчезна в тъмния ъгъл.

Той открадна леглото ми одеялото ми възглавницата ми.

Вече имам само пода.

Вече ще имам само пода.

Няма да му се опълча, защото съм твърде вцепенена твърде парализирана твърде напласена.

– Та, значи, ти си... какво? Побъркана? Затова ли си тук?

~~Не съм побъркана.~~

Той се понадига, колкото да ме погледне в лицето. И пак се изсвива.

– Няма да ти направя нищо.

~~Иска ми се да му повярвам.~~ Не му вярвам.

– Как се казваш? – пита ме той.

~~Не ти влиза в работата. Ти как се казваш?~~

Чувам как въздъхва подразнено. Чувам как се обръща в леглото си, половината от което някога беше мое. Не мигвам цяла нощ. Седя със свити до брадичката си колене, обгърнала с ръце кльощавото си тяло, а дългата ми кестенява коса е единствената преграда помежду ни.

Няма да заспя.

Не мога да заспя.

Не искам да чувам онези писъци отново.

ВТОРА ГЛАВА

Аромат на дъжд изпъхва сутринта.

Стаята е пропита с миризма на мокри камъни, разро-вена почва, въздухът е влажен като в гората след дъжд. Вдишвам дълбоко и отивам на пръсти до прозореца, за да притисна нос към хладната му повърхност. Усещам как дъ-хът ми замъглява стъклото. Затварям очи и се заслушвам в кроткото трополене сред вятъра. Дъждовните капки са единственото нещо, което ми напомня, че сърцето на обла-ците още тупти. Че моето още тупти.

Дъждовните капки винаги са ме карали да се замисля.

Мисля си как непрекъснато падат, сами се препъват, чупят краката си и забравят парашутите си, политайки от небето към неясна съдба. Все едно че някой изпразва джо-бовете си над земята и като че ли не го е грижа къде ще се поръси съдържанието им, не го е грижа, че дъждовните капки се пръсват при сблъсъка си със земята, разбиват се, ударят ли пода, че хората проклинат деня, в който капките дръзнат да похлопат на вратата им.

Аз съм дъждовна капка.

Родителите ми ме изтръскаха от джобовете си и ме оста-виха да се изпаря на бетонната площадка.

През прозореца виждам, че не сме далеч от планина-та и определено сме близо до водата... но май в наши дни всичко е близо до водата. Просто не знам от коя страна се намираме. В коя посока сме обърнати. Вдигам присвити очи към ранната сутрешна светлина. Някой отново е взел

слънцето и го е забол с игла на небето, само дето всеки ден е малко по-ниско от предишния. То е като нехаен родител, който те познава само наполовина. Никога не му хрумва, че липсата му променя хората. Че сме много различни в тъмното.

Внезапното раздвижване зад мен ми подсказва, че Съкилийник е буден.

Извъртам се, сякаш отново са ме хванали да крада храна. Случвало ми се е един-единствен път, а родителите ми не ми повярваха, като им казах, че не е за мен. Уверих ги, че просто съм искала да спася уличните котки, живеещи зад ъгъла, ала те не можеха да си представят, че съм достатъчно човечна, че да ми е жал за котка. Изключено. Невъзможно за ~~нещо~~ някого като мен. Но като се замисля, те никога не вярваха на нито една моя думичка. Именно затова съм тук.

Съкилийник ме изучава с поглед.

Снощи заспа с дрехи. Облечен е в тъмносиня тениска и груби бежови панталони, натъпкани във високи черни кубинки.

Аз пък нося излинял памучен плат по краиците си и румени рози по страните си.

Погледът му проследява силуета ми и бавното движение на очите му кара сърцето ми да запрепуска. Улавям розовите листенца, докато се ронят от бузите ми и се реят надолу покрай тялото ми, обвиняйки ме с нещо, което ми напомня липсата на смелост.

Престани да ме гледаш, това искам да кажа.

Престани да ме докосваш с поглед и дръж ръцете си настранни и моля те и моля те и моля те...

– Как се казваш? – Наклонът на главата му разпуква гравитацията надве.

Увисвам безпомощно в мига. Примигвам и сдържам дъха си.

Той помръдва и очите ми се разбиват на хиляди парченца, започват да рикошират из стаята, улавяйки милион кадри; милион откъслечи от времето. Трепкащи картини, избледнели от старост, замръзнали мисли, кръжащи несигурно из мъртвото пространство, вихрушка от спомени, прорязващи душата ми. ~~Напомня ми на човек, когото не знавах някога.~~

Едно рязко вдишване, и шокът ме връща в реалността.

~~Дотук е бляновете.~~

– Защо си тук? – питам аз пукнатините в бетонната стена. 14 пукнатини в 4 стени с хиляда нюанса на сивото. Подът, таванът: всичките са направени от едно и също парче камък. Жалките рамки на леглата: сглобени от стари водопроводни тръби. Малкото квадратно прозорче: твърде дебело, за да го разбия. Надеждата ми е изчерпана до последна капка. Очите ми са замъглени и болезнени. Пръстът ми рисува лениво по студения под.

Седя на земята, където мирише на лед, метал и пръст. Съкилийник е седнал по турски срещу мен, кубинките му са прекалено лъскави за това място.

– Боиш се от мен. – Гласът му няма форма.

Пръстите ми могат да се свият в юмрук.

– Боя се, че грешиш.

Може и да лъжа, но това не му влиза в работата.

Той изсумтява и звукът отеква в мъртвия въздух помежду ни. Аз не вдигам глава. Не посрещам погледа, който ме пробива като свредел. Вкусвам застоялия, похабен кислород и въздъхвам. В гърлото ми е заседнало нещо познато, нещо, което съм се научила да преглъщам.

Две почуквания на вратата вкарват емоциите ми в релси.

Той скача на крака.

– Няма никого – казвам му. – Това е просто закуската ни. – Изяла съм 264 закуски, а още не знам каква е храна-

та. Мирише отблъскващо на химикали, безформена буца, вечно клоняща към някоя крайност. Един път е прекалено сладка, друг път прекалено солена, но неизменно е отвратителна. В повечето случаи съм твърде изгладняла, за да ми прави впечатление.

Чувам как се поколебава едва за момент, преди да запристъпва към вратата. Плъзва вратичката на малкия процеп и надниква към свят, който вече не съществува.

– *Мамка му!* – Хвърля подноса през отвора и веднага лепва длан върху тениската си. – *Мамка му, мамка му!* – Свива пръсти в стегнат юмрук и стисва челюсти. Изгорил е ръката си. Щях да го предупредя, ако смятах, че ще ме послуша.

– Трябва да изчакаш поне три минути, преди да докоснеш подноса – казвам на стената. Не поглеждам към бледите белези, украсяващи малките ми ръце, към следите от изгаряния, които никой не ме беше научил да избягвам. – Мисля, че го правят нарочно. – Добавям тихо.

– О, значи, днес говориш с мен? – Ядосан е. Очите му просветват, преди да извърне поглед, и ми става ясно, че е най-вече засрамен. Все пак е мъжкар. Твърде голям мъжкар, за да допуска глупави грешки пред момиче. И да показва, че го боли.

Свивам устни и отпращам поглед през малкото квадратно стъкло, което наричат прозорец. Не са останали много животни, но съм чувала истории за летящи птици. Може би един ден ще зърна някоя с очите си. В наши дни историите са толкова разкрасени, че почти не са за вярване, но не от един човек съм чувала, че е виждал летяща птица през последните няколко години. Затова следя какво се случва отвъд прозореца.

Днес ще видя птица. Ще бъде бяла с корона от златисти шарки върху главата си. И ще лети. Днес ще видя птица. Ще бъде бяла с корона от златисти шарки върху главата си.

И ще лети. Днес ще видя...

Ръката му.

Върху мен.

Връхчетата на два пръста докосват облеченото ми рамо за по-малко от секунда и всеки мускул, всяко сухожилие в тялото ми се напруга и сякаш се стяга като взел около гръбнака ми. Стоя съвсем неподвижно. Не помръдвам. Не дишам. Може би, ако изобщо не се раздвижа, чувството ще остане у мен завинаги.

~~Никой не ме е докосвал от 264 дни.~~

Понякога си мисля, че самотата ще изригне през кожата ми, и понякога не знам дали истеричните крясъци и плач, и смях ми помагат изобщо. Понякога имам толкова отчайваща нужда да докосвам да бъда докосвана *да чувствам*, че усещам как ще политна от някоя скала в друга вселена, където никой никога няма да ме открие.

Не ми се струва невъзможно.

Крещя от години, а никой никога не ме е чувал.

– Не си ли гладна? – Гласът му е по-кротък вече, малко тревожен дори.

~~Гладувам от 264 дни.~~

– Не. – Думата напуска устните ми като пресекнало издихание и аз се обръщам, а не бива, но го правя, и той се вижда в мен. Изучава ме с поглед. Устните му са едва-едва разделени, отпуснал е ръце до тялото си, примигва объркано.

Нещо ме блъсва в стомаха.

Очите му. Има нещо в очите му.

~~Това не е той не е той не е той не е той не е той.~~

Изтласквам думата от главата си. Затварям вратата. Завъртам ключа докрай.

Чернилката ме поглъща в недрата си.

– Ехо...

Очите ми се отварят внезапно. Като два разбити прозо-

реца изпълват устата ми с натрошено стъкло.

– Какво има? – Гласът му е неуспешен опит за равнодушие, напрегнат опит за апатия.

~~Нищо.~~

Съсредоточавам се в прозрачното квадратче, натрапено между мен и свободата ми. Искам да разруша този бетонен свят, да го запрата в небитието. Искам да съм по-голяма, по-добра, по-силна.

~~Искам да съм бясна-бясна-бясна.~~

Искам да съм птицата, отлетяла надалеч.

– Какво пишеш? – Проговаря отново Съкилийник.

~~Тези думи са повръщано.~~

~~Химикалната в разтренапаната ми ръка е хранопроводът ми.~~

~~Листът хартия е порцелановата тоалетна чиния.~~

– Защо не отговаряш? – Той е твърде близо твърде близо твърде близо.

Никой никога не е твърде близо.

Поемам си рязко дъх и чакам да се отдалечи като всички останали в живота ми. Не откъсвам очи от прозореца и обещанието отвъд него. Обещанието за нещо по-стойностно, по-важно, за причина в костите ми да се наслаява тази лудост, за отговор относно неспособността ми да направя нещо, без да унищожа всичко. Ще видя птица. Ще бъде бяла с корона от златисти шарки върху главата си. И ще лети. Днес ще видя птица. Ще бъде...

– Ехо...

– Не можеш да ме докосваш – проронвам аз. Не му казвам, че всъщност лъжа. Никога няма да му кажа, че може да ме докосва. Искам да му кажа: *Моля те, докосни ме.*

Но когато хората ме докосват, се случват разни неща. Странни неща. Лоши неща.

Мъртвешки неща.

Не си спомням топлотата на ничия прегръдка. Ръце-

те ме болят от неизбежната ледовитост на уединението.
Собствената ми майка не можеше да ме вземе в обятията
си. Баша ми не можеше да стопли премръзналите ми ръце.
Живея в един празен свят.

Здравей.

Свят.

Ще ме забравиш.

Чук-чук.

Съкилийник скача на крака.

Време е за душ.

ТРЕТА ГЛАВА

Вратата се отваря, а отвъд нея – бездна.

Няма цвят, няма светлина, няма надежда за нещо различно от същински ужас от другата ѝ страна. Няма думи. Няма напътствия. Просто отворена врата, която значи едно и също всеки път.

Съкилийник има въпроси.

– Какво се случва тук, по дяволите? – Погледът му прескача от мен към илюзията за възможно бягство. – Пускат ли ни?

~~Никога няма да ни пуснат.~~

– Време е за душ.

– Душ ли? – Гласът му е загубил интонацията си, но в него още се долавя жилка на любопитство.

– Нямаме много време – казвам му. – Трябва да побързаме.

– Чакай малко, как така? – Той се пресяга да сграбчи ръката ми, но аз се отдръпвам. – Но навън няма никаква светлина... как ще виждаме накъде вървим?

– Побързай. – Забивам поглед в пода. – Хвани се за ръба на тениската ми.

– Какви ги бръщолевеш...?

От далечината долита вой на сирена. Дочува се и бръмчене, усилващо се с всяка изминала секунда. Не след дълго цялата килия закънтява от алармата и вратата започва да се затваря. Сграбчвам го за тениската и го издърпвам в тъмнината до мен.

– Не. Казвай. И дума.

– Но ка...?

– *Нито дума* – изсъсквам аз. Дръпвам го за тениската, нареждам му да ме последва и тръгвам през лабиринта на психиатричната болница. Тя е дом, център за проблемни младежи, за изоставени деца от разбити семейства, убежище за душевноболните. Тя е затвор. Почти не ни хранят и никога не се виждаме едни други, освен в редките изблици на светлина, които понякога се прокрадват в стъклените цепки, наречени прозорци. Нощите са прорязвани от писъци и тежки вопли, стенания и изтерзани крясъци, звуците от разкъсване на плът и чупене на кости – насилствено или по собствена воля, един бог знае. Прекарах първите три месеца в компанията на собствената ми смрад. Никой не ми каза къде се намират тоалетните и душозетете. Никой не ми каза как действа системата. Никой не ти проговаря, освен за да ти съобщи някоя лоша новина. Никой никога не те докосва. Момчетата и момичетата никога не се откриват едни други.

Никога... освен вчера.

Това не може да е съвпадение.

Очите ми започват да се пригаждат към булото на изкуствената нощ. Пръстите ми опипват грубите стени на коридорите, а Съкилийник не проронва и дума. Почти се гордея с него. По-висок е от мен с трийсетина сантиметра, тялото му е стегнато и здраво, надарено с мускулатурата и силата на мой връстник. Светът все още не го е пречушил. Каква свобода има в неведението.

– Ка...?

Подръпвам тениската му малко по-силно, за да замълчи. Още не сме извървели коридорите. Странно, но изпитвам нужда да го защитавам – мъжа, който навярно може

да счупи гръбнака ми с два пръста. Той не осъзнава, че неведението му го прави уязвим. Не осъзнава, че може да го убият без всякаква причина.

Решила съм да не се боя от него. Че действията му са по-скоро незрели, отколкото заплашителни. ~~Изглежда ми~~ ~~толкова познат~~ ~~толкова познат~~ ~~толкова познат~~. Някога познавах момче със същите сини очи и спомените не ми позволяват да го намразя.

Може би искам да имам приятел.

Два метра, докато усетя как стената става гладка под пръстите ми, и тогава свиваме надясно. Половин метър празно пространство, преди да достигнем дървената врата със счупена дръжка и много трески. Три сърдечни удара, докато се уверя, че сме сами. Един крак напред, за да побутна вратата навътре. Едно тихо изскърцване и пролука-та се разширява, а пред очите ми се разкрива единствено въображаема картина за вида на това място.

– Насам – прошепвам.

Дръпвам го към редицата душове и опипвам пода за парченца сапун, заклещени в сифона. Намирам две късчета, едното два пъти по-голямо от другото.

– Отвори ръка – казвам на тъмнината. – Хлъзгав е. Но не го изпускай. Няма много сапун и днес ни провървя.

Той не отвърща нищо в продължение на няколко секунди и започва да ме тревожи.

– Тук ли си още? – Чудя се дали това не е капан. Дали планът им не е бил именно такъв. Дали не са го изпратили да ме убие под прикритието на тъмнината в това тясно помещение. Никога не съм знаела какво възнамеряват да ми сторят в болницата, дали смятат, че е достатъчно да ме държат заключена, но винаги съм предполагала, че има вероятност да ме убият. Винаги ми се е струвало напълно възможно.

Не че не го заслужавам.

Но съм заключена тук заради нещо, което не сторих умишлено, а като че ли никой не го е грижа, че беше злополука.

~~Родителите ми дори не опитаха да ми помогнат.~~

Не чувам да шуртят душеве и сърцето ми замръзва. Точно това помещение рядко се пълни с хора, но обикновено засичам поне един-двама. Стигнала съм до заключението, че пациентите на болницата или са невменяеми и не могат да стигнат до душевете, или просто нямат желание да се занимават.

Преглъщам сухо.

– Как се казваш? – Гласът му едновременно прорязва въздуха и вътрешния ми монолог. Усещам дъха му много по-близо отпреди. Сърцето ми препуска и незнайно защо не мога да го укротя. – Защо не искаш да ми кажеш името си?

– Отворена ли е ръката ти? – питам аз с изсъхнала уста и дрезгав глас.

Той пристъпва към мен и почти ме е страх да дишам. Пръстите му се тръкват в грубата материя на единственото облекло, което някога ще имам, и аз въздъхвам. Само да не докосва кожата ми. Само да не докосва кожата ми. Само да не докосва кожата ми. Като че ли това е тайната.

Изтънялата ми тениска е прана в твърдата вода на тази сграда толкова много пъти, че я усещам като зеблен чувал върху кожата си. Пускам по-голямото парче сапун в ръката му и започвам да отстъпвам на пръсти.

– Ще ти пусна душа – обяснявам предпазливо, стараяйки се да не повишавам глас, за да не ме чуе някой.

– Какво да правя с дрехите си? – Тялото му все още е твърде близо до моето.

Примигвам хиляда пъти в тъмнината.

– Трябва да ги съблечеш.

Смехът му звучи като развеселена въздишка.

– Да, това е ясно. Питам какво да ги правя, докато се къпя.

– Постарай се да не ги мокриш.

Той си поема дълбоко въздух.

– С колко време разполагаме?

– Две минути.

– Божичко, защо не каза по-ра...

Пускам неговия душ, пускам и своя, удавяйки недоволството му в кънтежите от изтормозените кранове.

Движенията ми са механични. Правила съм го толкова много пъти, че вече съм запомнила най-ефективните методи за търкане, плакнене и разпределяне на сапуна между тялото и косата ми. Няма кърпи, затова номерът е да не намокряш прекалено никоя част от тялото си. В противен случай няма да изсъхнеш напълно и ще прекараш следващата седмица на една крачка от гроба заради пневмония. Знаем го от личен опит.

След точно 90 секунди вече съм изстискала косата си и отново нахлузвам оръфаните си дрехи. Маратонките са единственото ми притежание в относително добро състояние. Тук не се ходи кой знае колко.

Съкилийникът следва примера ми почти незабавно. Радва ме, че се учи така бързо.

– Хвани се за ръба на тениската ми – нареждам му аз. – Трябва да побързаме.

Пръстите му се плъзват по кръста ми за една бавна секунда и ми се налага да прехапя устна, за да притъпя силното чувство, което ме обзема. Едва не замръзвам намясто. Никой никога не доближава с ръце тялото ми.

Трябва да избързам напред, за да се изплъзна от пръстите му. Той се спуска да ме догони.

Когато най-сетне се завръщаме в капана на познатите четири клаустрофобични стени, Съкилийник не откъсва поглед от мен.

Аз се свивам на топка в ъгъла. Той все още държи леглото ми, одеялото ми, възглавницата ми. Прощавам му за неведението, но май е твърде рано да се сприятеляваме. Може би трябваше да помисля, преди да му помогна. Може би наистина е тук единствено, за да помрачава живота ми. Но ако не се затопля, ще се разболея. Косата ми е подгизнала, а одеялото, в което обикновено я увивам, все още е в неговата част на стаята. Може би продължавам да се страхувам от него.

Вдишвам твърде рязко, вдигам поглед твърде бързо в глухата светлина на деня. Съкилийник е загърнал раменете ми с две одеяла.

Моето.

И неговото.

– Извинявай, че съм такъв задник – прошепва той към стената. Не ме докосва, което ме разочарова радва. ~~Ще ми е да ме докосне~~. Не бива. Никой никога не бива да ме докосва.

– Аз съм Адам – проронва бавно. Той отстъпва назад, достигайки отсрещния край на стаята. С една ръка избутва моето легло в моята част на помещението.

Адам.

Какво хубаво име. Съкилийник си има хубаво име.

Винаги съм го харесвала, само че не си спомням защо.

Не губя време и моментално се качвам върху едва покритите пружини на матрака ми; толкова съм изтощена, че почти не усещам как металните спирали се опитват да пробият кожата ми. Не съм мигнала от 24 часа. *Адам е хубаво име* – само това успявам да си помисля, преди умората да парализира тялото ми.